
NACAŁOWAĆ SIĘ (2) *vb pf*

się (1), sie (1).

Pierwsze dwa a jasne; o prawdopodobnie jasne (tak w całować).

con 1 sg m bych się nacałowiał (1). ◇ part praet act nacałowãwszy się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

*Pf od „całować”, z formantem na- + się wyrażającym dosyt [kogo (pl)] (2) : náplákawfzy lie ich [synow] oćiec Ian Káftryot/ y nácáłowãwfzy pořłał ie do Adrynopolá thym obyczáiem iáko vmowá byłá/ áby ich nie turczono. *BielKron* 242; Niechćiałes mi dopuścić ábych fię nácáłował fynow řwych y corek řwoich [osculari filios meos et filias meas] *BibRadz Gen* 31/28.*

Formacje współrdzenne cf CAŁOWAĆ SIĘ.

HJ